

Arrest

**nr. 57 742 van 11 maart 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat T. OP DE BEECK en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp G. {...} behorende tot D. {...}. U zou op 15 maart 2004 zijn aangehouden naar aanleiding van de Koerdische rellen. Na twee maanden zou u zijn vrijgelaten op voorwaarde geen contacten te onderhouden met 'partijen'. Van 1 juli 2007 tot 1 april 2009 zou u uw legerdienst vervuld hebben. Vijftien dagen na uw afzwaaien zou u een bakkerij in D. {...} uitgebaat hebben. U zou drie werknemers aangesteld hebben, twee Koerden en één Arabier, N. H. {...} genaamd. U zou hem al sinds 2007 kennen aangezien hij samen met u al eerder in een andere bakkerij had gewerkt. U zou sinds één jaar en een half sympathisant zijn van de partij PYD (Partiya Yekitiya Demokrati). U zou de partij financieel gesteund hebben, en één keer deelgenomen hebben aan een vergadering en dit in juli of augustus 2009. U zou ongeveer vijf à zes keer een omslag ontvangen hebben met daarin een pamflet van de PYD. Deze omslag zou u in de bakkerij overhandigd

zijn door een persoon die de Arabische tekst naar het Kurmanji voor u vertaalde, waarna u de omslag meestal diende te verbranden. Op 14 december 2009 zou u een omslag ontvangen hebben met daarin een tekst dat u verwacht werd om deel te nemen aan een optocht. U zou verder de opdracht gekregen hebben dit pamflet niet te vernietigen omdat het later opnieuw opgehaald zou worden. U zou diezelfde avond deelgenomen hebben aan een "optocht" (samenkomst) in D. {...} en daarbij slogans hebben gescandeerd tegen de opsluiting van PYD-kameraden. Op 19 december 2009 zou u nog een omslag ontvangen hebben, maar de drager had geen tijd om de inhoud direct voor u te vertalen. U zou deze omslag dan ook onder een plank in de bakkerij verstopt hebben. Op 20 september 2009 zou u ruzie gekregen hebben met uw werknemer N. {...}. Hij zou zijn weggelopen en even later naar de bakkerij zijn teruggekomen in het bijzijn van een patrouille van de Veiligheid. Uw twee andere werknemers zouden u verwittigd hebben zodat u langs de achterdeur kon vluchten. U zou 200 meter verder zijn ondergedoken bij uw vriend S. {...}. Hij zou u dezelfde dag ingelicht hebben dat er documenten in beslag waren genomen, uw werknemers waren meegenomen en de bakkerij verzegeld was. Die avond zou u naar het dorp G. S. {...} zijn gevlucht waar u bij uw vriend A. {...} onderdook. Via de vader van A. {...} zou u vernomen hebben dat uw vader gedurende twee dagen werd opgesloten en hij u diende over te leveren. Op 10 januari 2010 zou u door de smokkelaar naar Aleppo zijn gebracht. U zou uw identiteitskaart bij uw vriend A. {...} hebben achtergelaten. Op 1 februari 2010 zou u per wagen Aleppo verlaten hebben richting Turkse grens. U zou de grens illegaal te voet zijn overgestoken. In Antakya zou de smokkelaar u een document gegeven hebben waarmee u uw busreis naar Istanbul vervolgde. U zou ongeveer 23 dagen in Istanbul zijn gebleven om vervolgens per vrachtwagen verder te reizen naar België. Op 5 maart 2010 zou u in België zijn aangekomen en dezelfde dag nog heeft u hier asiel aangevraagd. U zou via een zekere A. A. {...}, een Koerd afkomstig uit D. {...} in uw opvangcentrum, in contact zijn gekomen met de PYD in België. Op 12 maart 2010 nam u deel aan de betoging voor de Syrische ambassade en op 1 augustus 2010 nam u deel aan een vergadering in Antwerpen met betrekking tot 'Bave Joudi'.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst is het niet aannemelijk dat u, als louter sympathisant van de PYD, het risico zou genomen hebben om partijpamfletten in uw bakkerij te ontvangen, alsook onmiddellijk deze partijpamfletten door de bode van het Arabisch naar het Koerdisch voor u te laten vertalen (gehoorverslag CGVS, p. 15), dit terwijl u een Arabische werknemer in dienst had die volgens uw eigen verklaring niet te vertrouwen was omdat hij een Arabier is (gehoorverslag CGVS, p. 18). Gewezen op het risico dat u nam om de partijpamfletten in de bakkerij zelf te bewaren, dit terwijl uw werknemers deze 'verdachte' handelingen konden opmerken (gehoorverslag CGVS, p. 16), vergoelijkt u dit door te stellen dat uw Koerdische werknemers ervan op de hoogte waren en dat u verplicht was zo te handelen aangezien u niemand anders had met wie u over de inhoud van de partijpamfletten kon spreken (gehoorverslag CGVS, p. 16). Gezien deze uitleg niet kon overtuigen werd u nogmaals geconfronteerd met het grote risico dat u nam door de partijpamfletten in de bakkerij te ontvangen en te bewaren. U werpt op dat u een beetje vertrouwen had in uw twee Koerdische werknemers (gehoorverslag CGVS, p. 17). Dit argument is echter geen afdoende verschoning voor uw laconieke houding aangezien uzelf beweert dat uw Arabische werknemer niet te vertrouwen is en ook hij in de bakkerij aanwezig was (gehoorverslag CGVS, p. 18). Het is onbegrijpelijk dat u dergelijk risico neemt terwijl u evengoed de pamfletten thuis kon bewaren waar u niet het risico zou lopen verklikt te worden. Toen u met deze redenering geconfronteerd werd, beweerde u dat u deze stukken thuis niet wilde bewaren om uw familie van problemen te vrijwaren (gehoorverslag CGVS, p. 18). Deze vergoelijking is echter weerom niet afdoende aangezien na te zijn verklikt door uw Arabische werknemer, uw vader direct in uw plaats door de autoriteiten werd aangehouden (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 18). U hierop gewezen geeft uiteindelijk toe hier nooit aan te hebben gedacht aangezien het niet de eerste keer was dat u de pamfletten in de bakkerij ontving en u nooit eerder problemen had gekend (gehoorverslag CGVS, p. 18). In dit kader dient nog opgemerkt dat u aangeeft dat u de omslagen, wanneer de inhoud voor u was vertaald, veelal verbrandde (gehoorverslag CGVS, p. 16). Gezien de inhoud quasi onmiddellijk voor u werd vertaald dringt zich de vraag op waarom het door de PYD dan nodig werd geacht u deze omslagen te overhandigen en men u niet gewoon de boodschap meedeelde, temeer het achterlaten van een dergelijke omslag sowieso altijd een risico inhoudt. Een dergelijke handelswijze kan totaal niet overtuigen.

Het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas wordt andermaal onderstreept door het feit dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd gedurende uw asielprocedure. Zo verklaarde u in de Vragenlijst, ter voorbereiding van het gehoor op het CGVS, dat de laatste vijf maanden een Arabier

in uw bakkerij werkte, maar hij u niet gehoorzaamde. Op 20 december 2009 maakte u ruzie met hem. Deze persoon wist dat u in de bakkerij een enveloppe met daarin politiek getint drukwerk verstopte. Hij dreigde ermee om u aan te geven bij de veiligheidsdienst. Hij verliet de bakkerij en even later kwam hij terug met enkele agenten in zijn gezelschap (zie Vragenlijst dd. 10/03/2010 vraag 3 punt 5, p. 2). Op de zetel van het CGVS echter verklaarde u dat u niet wist dat N. {...} op de hoogte was van het bestaan van de enveloppe. Pas nadat hij met de patrouille van de mukhabarat langskwam, zou u vermoed hebben dat dit de reden was. U nogmaals gepeild of u wist dat deze persoon van het bestaan van een dergelijke enveloppe op de hoogte was, ontkent ten stelligste en stelt als wedervraag hoe u dit dan wel zou moeten weten. U dan met deze discrepantie geconfronteerd, stelt dat u dit misschien wel hebt gezegd, maar dat u zich dit niet meer kunt herinneren (gehoorverslag CGVS, pp. 18 en 19). Gezien het hier een essentieel element in uw asielrelaas betreft wekt deze 'lacune' in uw geheugen de nodige verbazing.

Daarenboven kunnen er de nodige vraagtekens worden geplaatst bij uw bewering sympathisant te zijn van de PYD en deel te hebben genomen aan partijactiviteiten. U gevraagd waarom u voor de PYD had gekozen, stelt dat deze partij u het meest aansprak. U dan logischerwijze gevraagd dit te verduidelijken, stelt dat de partij rechten voor de Koerden wil. Erop gewezen dat dit ook een eis is van andere Koerdische partijen, geeft dan aan dat er eigenlijk geen reden is, maar dat u overtuigd bent van de PYD zonder dit ook maar enigszins te kunnen verduidelijken (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Gezien u zich maar al te zeer bewust moet zijn geweest van het feit dat het sympathisant worden van een verboden partij en voor een dergelijke partij activiteiten ontplooiën de nodige risico's met zich meebrengt, kan er toch van worden uitgegaan dat u hierover grondig zou hebben nagedacht en u maar al te goed moet hebben geweten waarom u een dergelijk risico nam. Het feit dat u louter sympathisant bent doet hieraan geen afbreuk en de vaststelling dat u niet in staat blijkt ook maar een begin van antwoord te formuleren op de vraag waarin deze partij zich onderscheidde van andere Koerdische partijen, ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid. Verder haalt u op de zetel van het CGVS aan dat u als sympathisant de partij financieel hielp, deelnam aan één vergadering en deelnam aan de optocht op 14 december 2009 naar aanleiding van de detentie van PYD-leden (gehoorverslag CGVS, pp. 12 en 13). U was zeer expliciet in uw verklaringen. In uw Vragenlijst, ter voorbereiding van het gehoor op het CGVS, beweert u als sympathisant slechts enkel twee activiteiten te hebben uitgevoerd, namelijk steungeld betalen en deelname aan één vergadering (zie Vragenlijst dd. 10/03/2010 vraag 3 punt 3, p. 2). Toen u op de zetel van het CGVS geconfronteerd werd met de door u beweerde deelname aan de optocht op 14 december 2009, vergoelijkt u dit door te stellen dat u schrik had, u er niet aan gedacht had hierover te praten en u stress had (gehoorverslag CGVS, p. 20). Gezien uw deelname aan activiteiten zeer beperkt was kan er toch van u verwacht worden hieromtrent coherente verklaringen af te leggen.

Voorts is het zeer merkwaardig dat u in uw Vragenlijst geen enkele allusie gemaakt hebt op het feit dat u tijdens uw onderduikperiode in Syrië via A. {...} had vernomen dat uw vader door de autoriteiten twee dagen in de gevangenis werd opgesloten (zie Vragenlijst dd. 10/03/2010 vraag 3 punt 5, p. 2). Hiermee geconfronteerd op de zetel van het CGVS vergoelijkt u deze lacune door met de vinger te wijzen naar de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat er u geen vragen gesteld werden over uw vader en u enkel op hun vragen antwoordde (gehoorverslag CGVS, p. 4). Ook dit antwoord biedt geen afdoende verschuiving aangezien u tijdens uw gehoor bij DVZ wel alludeerde op het feit dat u toen had vernomen dat agenten vier of vijf keer naar uw huis kwamen, waardoor het eens te meer niet kan overtuigen dat u niet zou hebben verwezen naar de detentie van uw vader. U geeft uiteindelijk toe zich dit feit tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet te hebben herinnerd (gehoorverslag CGVS, p. 4). Dit argument is echter ook niet afdoende aangezien het niet eerder melden van dergelijk cruciaal element, dat er toe bijgedragen heeft te concluderen dat uw zaak onoplosbaar was en u het land diende te ontvluchten, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.

Het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas wordt andermaal onderstreept door de manier waarop u beweert in Syrië te hebben gereisd. Zo beweert u zonder in het bezit te zijn geweest van enig document van Gurkhe Selma naar Aleppo te zijn gereisd en dan zo verder naar de grens met Turkije. Gevraagd naar uw reactie tijdens een mogelijke identiteitscontrole door de Syrische autoriteiten, beweert u dat u gelijk welke naam behalve de uwe zou hebben opgegeven en u verder zou verklaren dat u uw identiteitskaart thuis had vergeten (gehoorverslag CGVS, p. 5). Nogmaals gevraagd wat u zou doen tijdens een controle antwoordt u dat u een risico nam en dus inderdaad aangehouden kon worden (gehoorverslag CGVS, p. 6). Geconfronteerd met deze toch wel amateuristische aanpak van de smokkelaar, beweert u dat de smokkelaar daar niet mee bezig is en in een dergelijk geval gewoon zou weglopen (gehoorverslag CGVS, p. 6). Het is echter weinig geloofwaardig dat de smokkelaar u hierop niet zou hebben voorbereid aangezien in geval u bij een controle tegen de lamp zou lopen, ook hij problemen riskeerde. Tot slot is ook uw reis doorheen Turkije ongeloofwaardig. Zo is het immers niet aannemelijk dat u de persoonsgegevens op het 'toeristisch document' niet kent. U hiernaar

gepeild verklaart dat u geen Turks kon spreken en dat er u gezegd was zich geen zorgen te maken (gehoorverslag CGVS, p. 7). Gezien er toch van kan worden uitgegaan dat u op zijn minst op de hoogte zou moeten zijn van de gevoerde identiteit op dit document om zo uw reis vlekkeloos te laten verlopen, kan ook dit niet overtuigen.

Wat betreft uw 'réfugié sur place' activiteiten, namelijk uw deelname aan de betoging (dd. 12/03/2010) van de PYD vóór de Syrische ambassade en een deelname aan een vergadering op 1 augustus 2010 (gehoorverslag CGVS, pp. 8 en 10), dient er te worden opgemerkt dat u bij deze actie geen prominente, laat staan leidinggevende rol, op u hebt genomen. Uit de foto's van uzelf tijdens de betoging op 12 maart 2010 alsook de CD-rom van de vergadering op 1 augustus 2010 blijkt dat u enkel aanwezig was in de hoedanigheid van een gewone deelnemer. De drie foto's van uzelf met A.M. {...}, N. Z. {...} en Mr. D. {...} tonen enkel aan dat u tijdens de manifestatie van 12 maart 2010 aanwezig was (gehoorverslag CGVS, p. 11), niets meer niets minder. In dezer dient aangestipt dat het CGVS wat betreft de door u beweerde activiteiten in Syrië tot de conclusie is gekomen dat uw verklaringen terzake bedrieglijk zijn. Gezien de afwezigheid van vervolging tegen uw persoon in uw land van herkomst en gezien het feit dat u binnen de Syrisch-Koerdische gemeenschap in België geen prominente rol speelt, is het niet aannemelijk dat de Syrische autoriteiten in staat zouden zijn u te identificeren als een opposant van het regime. Het door u neergelegde attest van de PYD (dd. 18/04/2010) heeft gezien bovenstaande observaties slechts een zeer relatieve waarde. Het vormt ook geen bewijs van de door u beweerde problemen in Syrië. Dit document werd enkel ter uwen behoeve opgesteld (gehoorverslag CGVS, pp. 10 en 11) en nergens wordt melding gemaakt van uw beweerde problemen in Syrië.

Uw Syrische identiteitskaart heeft enkel betrekking op uw identiteit, een gegeven dat hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.1. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing ongemoeid laat waar deze stelt: *“Het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas wordt andermaal onderstreept door het feit dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd gedurende uw asielprocedure. Zo verklaarde u in de Vragenlijst, ter voorbereiding van het gehoor op het CGVS, dat de laatste vijf maanden een Arabier in uw bakkerij werkte, maar hij u niet gehoorzaamde. Op 20 december 2009 maakte u ruzie met hem. Deze persoon wist dat u in de bakkerij een enveloppe met daarin politiek getint drukwerk verstopte. Hij dreigde ermee om u aan te geven bij de veiligheidsdienst. Hij verliet de bakkerij en even later kwam hij terug met enkele agenten in zijn gezelschap (zie Vragenlijst dd. 10/03/2010 vraag 3 punt 5, p. 2). Op de zetel van het CGVS echter verklaarde u dat u niet wist dat N. {...} op de hoogte was van het bestaan van de enveloppe. Pas nadat hij met de patrouille van de mukhabarat langskwam, zou u vermoed hebben dat dit de reden was. U nogmaals gepeild of u wist dat deze persoon van het bestaan van een dergelijke enveloppe op de hoogte was, ontkent ten stelligste en stelt als wedervraag hoe u dit dan wel zou moeten weten. U dan met deze discrepantie geconfronteerd, stelt dat u dit misschien wel hebt gezegd, maar dat u zich dit niet meer kunt herinneren (gehoorverslag CGVS, pp. 18 en 19). Gezien het hier een essentieel element in uw asielrelaas betreft wekt deze ‘lacune’ in uw geheugen de nodige verbazing. “ en *“Het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas wordt andermaal onderstreept door de manier waarop u beweert in Syrië te hebben gereisd. Zo beweert u zonder in het bezit te zijn geweest van enig document van Gurkhe Selma naar Aleppo te zijn gereisd en dan zo verder naar de grens met Turkije. Gevraagd naar uw reactie tijdens een mogelijke identiteitscontrole door de Syrische autoriteiten, beweert u dat u gelijk welke naam behalve de uwe zou hebben opgegeven en u verder zou verklaren dat u uw identiteitskaart thuis had vergeten (gehoorverslag CGVS, p. 5). Nogmaals gevraagd wat u zou doen tijdens een controle antwoordt u dat u een risico nam en dus inderdaad aangehouden kon worden (gehoorverslag CGVS, p. 6). Geconfronteerd met deze toch wel amateuristische aanpak van de smokkelaar, beweert u dat de smokkelaar daar niet mee bezig is en in een dergelijk geval gewoon zou weglopen (gehoorverslag CGVS, p. 6). Het is echter weinig geloofwaardig dat de smokkelaar u hierop niet zou hebben voorbereid aangezien in geval u bij een controle tegen de lamp zou lopen, ook hij problemen riskeerde. Tot slot is ook uw reis doorheen Turkije ongeloofwaardig. Zo is het immers niet aannemelijk dat u de persoonsgegevens op het ‘toeristisch document’ niet kent. U hiernaar gepeild verklaart dat u geen Turks kon spreken en dat er u gezegd was zich geen zorgen te maken (gehoorverslag CGVS, p. 7). Gezien er toch van kan worden uitgegaan dat u op zijn minst op de hoogte zou moeten zijn van de gevoerde identiteit op dit document om zo uw reis vlekkeloos te laten verlopen, kan ook dit niet overtuigen.”* Bijgevolg beschouwt de Raad deze motivering als draagkrachtig en vaststaand en neemt hij ze over als de zijne.*

2.2.2. Aangaande het motief in de bestreden beslissing dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker dermate onvoorzichtig zou zijn geweest in zijn bakkerij betoogt verzoeker dat het Commissariaat-generaal kort door de bocht gaat en de zaken te eenvoudig voorstelt. Verzoeker benadrukt dat hij genoegzaam onderlijnd heeft dat hij zo voorzichtig mogelijk te werk ging en dat hij beschermd werd door de twee andere werknemers die Koerden waren en ook van alles op de hoogte waren. Verzoeker stelt dat hij de Arabische werknemer er zo ver mogelijk van weg hield. Verder beaamt verzoeker dat hij inderdaad te onvoorzichtig te werk is gegaan maar dat deze naïviteit niet maakt dat zijn relaas niet zou kunnen kloppen. Verzoeker stelt verduidelijkt te hebben dat hem weinig kans werd gelaten nu de afgifte van de berichten in de bakkerij van hogerhand werd geregeld en hij hiertegen weinig kon inbrengen. Bovendien werden meestal voorzorgen getroffen en dat het die ene keer misliep omdat de koerier geen tijd had het te vertalen en het nadien allicht weer opgehaald zou worden. Verzoeker besluit dat de scepsis van het Commissariaat-generaal niet verantwoord is.

2.2.3. Waar verzoeker in zijn betoog een summier samenvatting geeft van het door hem voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe verzoeker, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde

overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker is het niet eens met de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal en herhaalt zijn verklaringen, doch laat na in concreto in te gaan op de redengeving van het Commissariaat-generaal waarom het niet aannemelijk is dat verzoeker, als louter sympathisant van de PYD, het risico zou genomen hebben om partijpamfletten in zijn bakkerij te ontvangen en deze partijpamfletten onmiddellijk door de bode van het Arabisch naar het Koerdisch te laten vertalen, terwijl verzoeker een Arabische werknemer in dienst had die naar eigen zeggen niet te vertrouwen was. Verzoekers betoog dat hij inderdaad naïef is geweest kan geen afbreuk doen aan de motivering van de commissaris-generaal die zeer omstandig uiteengezet is en die steun vindt in het administratief dossier. Immers ziet de Raad niet in waarom een persoon, die zelf stelt dat zijn Arabische werknemer niet te vertrouwen is (administratief dossier, stuk 4, p. 18) en bijgevolg hiermee aangeeft niet naïef te zijn, een dergelijk groot risico neemt om berichten in de bakkerij te ontvangen en te verstoppen en de inhoud ook daar te laten vertalen, terwijl hij evengoed een veiligere plaats – bij hem thuis bijvoorbeeld – had kunnen kiezen. Waar verzoeker nu in zijn verzoekschrift stelt dat de aflevering van de berichten in de bakkerij van hogerhand zo geregeld was en hij hiertegen weinig kon inbrengen, blijkt uit lezing van het gehoorverslag (stuk 4) niet dat verzoeker verplicht was om de berichten in de bakkerij zelf te ontvangen en te bewaren. Wanneer hij er immers diverse keren op gewezen wordt dat het ontvangen van dergelijke documenten in een publieke plaats toch een risico inhield, antwoordt verzoeker op een gegeven moment dat hij verplicht was want *“als hij niet met mij zou praten met wie zou ik dan hierover kunnen praten, ik kon het papier niet lezen dat hij bracht maar hij vertaalde het dan aan mij”* (stuk 4, p. 16) waarmee verzoeker duidelijk doelt op het feit dat de bode de stukken moest vertalen omdat verzoeker er anders zelf niets van verstond maar niet dat hem de verplichting werd opgelegd om de stukken in de bakkerij zelf te ontvangen. Nergens doorheen het gehoor blijkt dat verzoeker zelf niet kon kiezen waar hij de stukken ontving en bijhield. Integendeel, verzoeker verklaart zelf op een gegeven moment dat hij het beter vond dat de stukken zouden ontdekt worden in de bakkerij dan bij hem thuis en de hele familie zou aangehouden worden (stuk 4, p. 18) – argument dat trouwens op omstandige wijze wordt weerlegd in de bestreden beslissing – en hiermee duidelijk aangeeft dat het zijn eigen keuze was om de stukken in de bakkerij te ontvangen en te bewaren.

2.2.4. Aangaande het motief in de bestreden beslissing dat verzoeker weinig interesse blijkt te hebben in de partij PYD en de redenen van zijn lidmaatschap, betoogt verzoeker dat hij in het algemeen voorstander is van de Koerdische zaak waarvoor heel wat partijen opkomen zodat hij zich kan vinden in de programma's van nagenoeg al deze partijen, maar hij er uiteindelijk eentje heeft moeten kiezen om effectief zijn engagementen aan te verlenen. Verzoeker stelt dat de activiteiten van al deze partijen verboden zijn, zodat het argument van verweerder als zou hij hebben moeten weten waarom hij dergelijk risicovol werk deed voor de PYD, niet echt hout snijdt. Van een sympathisant hoeft men niet steeds te verwachten dat hij diepgaande politieke analyses verricht teneinde zijn keuze te motiveren, zeker niet nu het gaat om partijen die eigenlijk allemaal hetzelfde doel nastreven; meer rechten voor de Koerden in Syrië. Verzoeker besluit dat men hem niet zomaar passiviteit of desinteresse kan verwijten.

2.2.5. De Raad verwijst naar zijn bespreking onder punt 2.2.3. en wijst er nogmaals op dat waar verzoeker zich beperkt tot het louter herhalen van de asielmotieven, dit niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Verzoekers argument dat men van een sympathisant niet steeds kan verwachten dat hij diepgaande politieke analyses verricht teneinde zijn keuze te motiveren, is in casu niet ernstig. Immers blijkt uit lezing van het gehoor dat van verzoeker hoegenaamd niet verwacht werd een diepgaande politieke analyse te geven teneinde zijn keuze voor de PYD te verantwoorden. Aan verzoeker werd enkel gevraagd zijn keuze voor de PYD nader te verklaren (stuk 4, p. 13-14). Verzoeker is echter vaag en geraakt niet verder dan te stellen dat de PYD hem het meeste aansprak, dat deze partij ijvert voor de rechten van Koerden en dat hij eigenlijk geen reden heeft, enkel dat hij overtuigd is door de PYD (stuk 4, p. 14). Uit deze antwoorden blijkt duidelijk dat verzoeker niet in staat bleek te zijn om zijn keuze voor de PYD behoorlijk te verantwoorden. Van iemand die als sympathisant bepaalde handelingen uitvoert voor de partij van zijn keuze – en deze handelingen brengen een dermate groot risico met zich mee dat verzoeker moet vrezen voor vervolging en hij het land heeft moeten verlaten omwille van zijn betrokkenheid bij een oppositiepartij – mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij op zijn minst kan toelichten waarvoor deze partij staat, buiten de algemene opmerking dat zij ijveren voor de rechten van

Koerden. Verzoeker blijft hier evenwel schromelijk in gebreke, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.2.6. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing inzake de omissies in de vragenlijst, betoogt verzoeker dat hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal het meest volledig is geweest en hij daar op een rustige en kalme wijze zijn relaas kon uiteenzetten. In dergelijke context is er meer oog voor structuur en detail. Verzoeker houdt voor dat het invullen van de vragenlijst vaak minder evident is en deze vaak ingevuld wordt met behulp van derden, wat soms tot inkortingen en vervlakkingen kan leiden. Bovendien gaat men ervan uit dat men later tijdens het gehoor alles wel op een rustige manier kan uitleggen. Verzoeker voelt zich dan ook enigszins op het verkeerde been gezet en meent dat hem niet kan worden verweten niet volledig te zijn geweest op het gehoor bij het Commissariaat-generaal. Het gegeven dat sommige elementen van informatie wat laattijdig volgden, hoeft niet te betekenen dat ze verzonnen zouden zijn.

Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen tot zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig en gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan van verzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij dermate essentiële elementen zoals zijn deelname aan de optocht en het feit dat zijn vader gedurende twee dagen werd vastgehouden tijdens zijn onderduikperiode in het asielrelaas zou vermelden. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn deelname aan activiteiten beperkt was, zodat hij minstens in staat moet zijn om hierover coherente verklaringen af te leggen. Tevens wordt in de bestreden beslissing omstandig gemotiveerd waarom verzoekers verklaringen voor het niet vermelden van de vasthouding van zijn vader in de vragenlijst niet kunnen weerhouden worden. De Raad wijst er in deze context voorts op dat elk gehoor een zekere vorm van stress met zich meebrengt maar dat de dossierbehandelaar hiermee rekening houdt. Uit nalezing van de vragenlijst blijkt bovendien niet dat verzoeker niet de kans zou hebben gehad om op dat ogenblik zijn relaas op een rustige en kalme wijze uiteen te zetten. Het betoog van verzoeker is niet ernstig.

2.2.7. Aangaande het motief inzake de ontoereikende “refugié sur place”-activiteiten betoogt verzoeker dat wordt toegegeven dat hij effectief actief is geweest, dat men een dunne lijn bewandelt door te stellen dat verzoeker als deelnemer geen risicoprofiel heeft en dat de commissaris-generaal ook geen criteria aanreikt waaruit blijkt of men als deelnemer of als kopstuk wordt beschouwd. Door zijn aanwezigheid meent verzoeker dat hij zichzelf in gevaar brengt en dit zonder te weten of hij in België zal kunnen blijven. Hem kan niet verweten worden deel te nemen aan manifestaties voor de goede zaak en het al helemaal erg is dat men dit afdoet als opportunisme. De redenering van het Commissariaat-generaal is te kwader trouw en er moet rekening gehouden worden met het zogenaamde subjectieve element van vrees, namelijk het feit dat verzoeker zijn situatie als erg dreigend ervaart, en zeker om die reden alleen al een gegronde vrees koestert voor zijn leven.

Bij asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) geldt er een bijzondere bewijslast, namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, “*Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects*”, februari 2004).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in geslaagd is om zijn profiel als sympathisant van de PYD die wordt gezocht door de Syrische autoriteiten aannemelijk te maken, zodat hij niet aannemelijk maakt in een verhoogde belangstelling van de Syrische autoriteiten te staan.

Verzoeker poneert weliswaar dat de commissaris-generaal niet ontkent dat verzoeker oppositie-activiteiten heeft ontwikkeld in België doch hij weerlegt nergens dat hij enkel aanwezig was in de hoedanigheid van gewone deelnemer, dat enkel zijn aanwezigheid wordt bevestigd en dat hij zodoende niet aannemelijk maakt een leidende figuur van een oppositiegroep te zijn die nadrukkelijk in de

openbaarheid treedt. Hij maakt aldus niet aannemelijk dat hij bij een eventuele terugkeer naar Syrië het risico loopt geïsoleerd of vervolgd te worden door de Syrische autoriteiten.

2.3. Het ongeloofwaardig bevinden van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas verhindert hem de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.4. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de Conventie van Genève en betoogt hij in essentie dat het duidelijk is dat hij ernstige en systematische daden van vervolging onderging, gepleegd door de Syrische politiediensten. Het betreft hier volgens verzoeker een loepzuivere toepassing van het criterium 'politieke overtuiging'. Verzoeker verwijst voorts naar de 'Guide des Procédures' waar deze spreekt over het subjectieve element van vrees, dat in zinnen hoofde zeker kan ingeroepen worden. Verzoeker voelt zijn eigen situatie alleszins als erg bedreigend aan. Er werd bijgevolg een onjuiste toepassing gemaakt van de Conventie van Genève.

2.5. Zoals blijkt uit de bespreking hoger is het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig. Bij gebrek aan geloofwaardigheid van de voorgehouden feiten, dient geen toetsing te gebeuren aan de vluchtelingdefinitie uit artikel 1, A, alinea 2 van de Vluchtelingenconventie. Ook de activiteiten die verzoeker in België ontplooid heeft zijn niet van die aard dat hij bij een eventuele terugkeer naar Syrië het risico loopt geïsoleerd of vervolgd te worden door de Syrische autoriteiten, zoals blijkt uit de bespreking onder punt 2.2.7. De Raad wijst er tenslotte op dat verzoeker met zijn betoog over het subjectieve element van vrees voorbijgaat aan de voorwaarde dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd, waartoe verzoeker aldus in gebreke blijft.

Het middel kan niet worden aangenomen.

2.4. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming. Verzoeker preciseert dat hij dit statuut in ondergeschikte orde inroept en dat de door hem ingeroepen feiten toch weerhouden moeten worden met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker verwijst naar de bronnen zoals hoger in zijn verzoekschrift geciteerd en meent dat zijn integriteit onmogelijk kan worden gewaarborgd in een land als Syrië indien de politie lucht krijgt van zijn terugkeer. Er zullen volgens hem steeds daden van agressie gepleegd worden op alle mogelijke manieren. Het feit dat zijn vader naderhand nog werd gearresteerd bevestigt dit volgens verzoeker.

2.5. De Raad wijst verzoeker erop dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er in Syrië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon kan worden aangenomen. Verzoeker ontkracht de motivering van de bestreden beslissing inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op geen enkele wijze. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4 worden aangenomen.

2.6. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER